

Arrest

nr. 160 438 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2004 treedt de verzoekster te Duffel in het huwelijk met A. R., een Belgisch onderdaan.

1.2. Nadat zij op 17 mei 2004 in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een verblijfsaanvraag heeft ingediend, wordt de verzoekster op 13 september 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 6 augustus 2008 wordt de verblijfstitel van de verzoekster omgezet naar een C-kaart.

1.3. Bij vonnis van 1 oktober 2013 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk van de verzoekster en A.R. nietig.

1.4. Op 12 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.5. Op 13 februari 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 juni 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.6. Op 11 juni 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 14 juli 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)
Mevrouw,
(…)
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als E. E. (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken bij beslissing d.d. 12.06.2014, betekend door betrokkene op datum van 07.10.2014. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan, met als enige bedoeling haar verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 01.10.2013 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.06.2014, aan betrokkene betekend op 07.10.2014.

(…)”

1.7. Op 11 juni 2015 wordt tevens de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer X.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

2.3. Ambtshalve wordt er op gewezen dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een “verzoek strekkende tot nietigverklaring” en de verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een vordering tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de voormelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* de artikelen 39/79, § 1, 7°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Aan verzoeker wordt geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten, om reden dat zij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 juni 2014, betekend aan haar op 7 oktober 2014.

Door aldus te motiveren gaat de Staatssecretaris voorbij aan het relevante gegeven dat verzoekster een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing houdende intrekking van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 juni 2014.

Art. 39/79, §1, 7° voorziet uitdrukkelijk in de schorsende werking tijdens het onderzoek van het beroep: (...)

Jegens verzoekster kan aldus geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden uitgevoerd.

De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten is m.a.w. van rechtswege geschorst tijdens het onderzoek van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 juni 2014.

De Staatssecretaris kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de niet-uitvoering door verzoekster van het bevel om het grondgebied te verlaten dat waarvan de gedwongen tenuitvoerlegging van rechtswege geschorst is conform art. 39/79, § 1, 7° Vreemdelingenwet, en waarvan de tenuitvoerlegging derhalve rechtens niet afdwingbaar is.

Uit artikel 39/79, § 1, 7° Vreemdelingen kan logischerwijze ook worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de intrekkingsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Als een maatregel van verwijdering niet kan worden uitgevoerd gelet op het van rechtswege schorsend karakter van deze procedure, kan a fortiori geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd hangende de beroepsprocedure.

Het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is onverenigbaar met de wettelijke bepaalde schorsing van de tenuitvoerlegging, meer, het is de volstrekte negatie van het van rechtswege schorsend karakter van het beroep bedoeld in art. 39/79, § 1, 7° Vreemdelingenwet."

3.1.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Anderzijds word de termijn om het grondgebied te verlaten herleid naar 0 dagen om reden dat verzoekster een gevaar zou zijn voor onze openbare orde en de nationale veiligheid

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet als afdoende worden beschouwd terzake het in hoofde van verzoekster weerhouden gevaar voor de openbare orde; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is of door hun gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier kan enkel het volgende worden gehaald:

- Dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bij vonnis dd. 01.10.13 het huwelijk van verzoekster met dhr. R. A. (...) heeft vernietigd als een schijnhuwelijk;

Meer concrete gegevens liggen niet voor.

Het grieft verzoekster dat de Staatssecretaris zich beperkt tot de vaststelling dat het huwelijk van verzoekster werd nietig verklaard als schijnhuwelijk om hieruit ipso facto af te leiden dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde én de nationale veiligheid zou zijn.

De loutere verwijzing naar een vonnis houdende nietigverklaring van het huwelijk, zonder kennis van de precieze en concrete feitelijkheden, zonder verzoekster te horen, is niet van aard op afdoende wijze de drastische conclusie te verantwoorden dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde zou opleveren.

Het libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

Terzake kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

M.b.t. artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 werd reeds geoordeeld dat het begrip „openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt (zie met name arrest Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak) en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (arrest Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt anderzijds dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- (...)
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Terzake kan ook nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag; zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het “terugkeerbesluit”¹ als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Verzoekster citeert de relevante overwegingen uit de beslissing:

2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

Het bestreden besluit wordt vernietigd.”²

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoekster een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoekster schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

In casu verwijst de bestreden beslissing enkel naar het bestaan van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

De loutere verwijzing naar het afsluiten van een schijnhuwelijk is evenwel onvoldoende om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou kunnen worden weerhouden.

Rekening houdende met de voorgaande geciteerde rechtspraak, welke navolging verdient, is er pas sprake van een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, waarbij

- een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, of het overleven van de bevolking, of het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, of de aantasting van militaire belangen, of openbare veiligheid dient aannemelijk gemaakt;*
- dient nagegaan te worden of er voldoende en actuele indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten;*
- desgevallend dient rekening te worden gehouden met de criteria vervat in het EHRM;*

In casu wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten enkel verwezen naar het afsluiten van een schijnhuwelijk om vervolgens op grond hiervan verzoekster te libelleren als een gevaar voor onze nationale veiligheid en openbare orde.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is uw Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu dient vastgesteld dat de Staatssecretaris in gebreke blijft deugdelijk te motiveren waarom verzoekster als een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid zou kunnen worden beschouwd.

De Staatssecretaris houdt geen rekening met alle relevante feitelijke gegevens eigen aan de zaak, en beperkt zich ten onrechte tot de verwijzing naar het vonnis waarin tot een schijnhuwelijk wordt besloten.

Relevante gegevens waarmee de Staatssecretaris geen rekening houdt, terwijl deze wel in overweging dienen te worden genomen om te bepalen of verzoekster heden als een gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden beschouwd:

- het schijnhuwelijk waarvan sprake werd aangegaan op 14 mei 2014, d.i. meer dan 10 jaar geleden, zodat dit huwelijk thans bezwaarlijk nog als een voldoende en actuele indicatie kan worden beschouwd om een gevaar voor de openbare orde te weerhouden;*
- uit het vonnis inzake schijnhuwelijk blijkt dat verzoekster het schijnhuwelijk heeft afgesloten onder invloed van E. H. (...) (welke verzoekster in de prostitutie heeft gedwongen en haar inkomsten opeiste), nadat verzoekster een aantal malen bij politiecontroles in het prostitutiemilieu was aangehouden en gearresteerd;*
- dat de echtscheiding tussen verzoekster en dhr. A.(...) reeds werd uitgesproken in 2008;*
- dat verzoekster niet strafrechtelijk vervolgd werd en haar derhalve geen straf werd opgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat de Procureur van oordeel is dat er geen gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid kan worden weerhouden;*
- dat verzoekster inmiddels ca. 15 jaar op Belgisch grondgebied verblijft, waarvan 10 jaar legaal, zonder één strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen;*

Ten onrechte neemt de Staatssecretaris deze relevante overwegingen, waarvan hij kennis had/ behoorde te hebben, niet mee in de beoordeling van het gevaar dat verzoekster voor de nationale veiligheid en openbare orde zou betekenen.

Door de loutere verwijzing naar het aangaan van een schijnhuwelijk in 2004 motiveert de Staatssecretaris niet afdoende dat verzoekster – meer dan 10 jaar later- een gevaar voor onze openbare orde én nationale veiligheid zou betekenen.

Hoewel het aangaan van een schijnhuwelijk uiteraard laakbaar is, betekent zulks niet dat degene die zulk huwelijk heeft aangegaan ten eeuwigen tijde als een gevaar voor de openbare orde én de nationale veiligheid kan worden beschouwd.

Opdat een actueel gevaar voor de openbare orde én nationale veiligheid zou kunnen worden weerhouden, dient zulks te blijken uit voldoende en actuele indicaties die het huidige gevaar voor de openbare orde én nationale veiligheid aannemelijk maken.

In casu wordt dit gevaar in de bestreden beslissing niet aannemelijk gemaakt.

Uit de enkele overweging dat verzoekster (meer dan 10 jaar terug) een schijnhuwelijk is aangegaan (zonder nota bene rekening te houden met de precieze omstandigheden van de zaak) kan niet worden afgeleid dat er in haren hoofde thans (meer dan 10 jaar later) voldoende indicaties bestaan dat zij (nog steeds) een gevaar voor de openbare orde én nationale veiligheid betekent.

Om dit gevaar aannemelijk te maken dienen redelijkerwijze precieze feiten en omstandigheden te worden aangetoond die een actueel risico indiceren.

Behoudens de verwijzing naar het kwetsieve vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoekster, noch nopens haar strafrechtelijk verleden, noch nopens haar persoonlijke, professionele of familiale situatie.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging³ :

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het vonnis inzake schijnhuwelijk, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom verzoekster heden nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid zou betekenen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht (art. 1- 3 wet 29 juli 1991) iuncto art. 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet iuncto art. 39/79, §1, 7° Vreemdelingenwet)

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het motief dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.06.2014, haar betekend op 07.10.2014, geen rekening houdt met de inhoud van artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van rechtswege is geschorst tijdens het onderzoek van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.06.2014 (procedure met rolnummer 163.146).

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 39/79 Vreemdelingenwet van toepassing was inzake het beroep dat zij heeft ingesteld tegen de beslissing d.d. 12.06.2014.

Immers, werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken omwille van fraude.

*Artikel 39/79 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :
(...)*

De verzoekende partij toont niet aan dat zij thans zou gerechtigd zijn op het grondgebied te verblijven, o.g.v. een bepaling hierboven aangehaald.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

*In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- De materiële motiveringsplicht (art. 1- 3 wet 29 juli 1991) iuncto art. 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet).*

De verzoekende partij stelt dat de louter verwijzing naar een vonnis waarbij een huwelijk werd vernietigd als schijnhuwelijk niet kan volstaan om te oordelen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het aangaan van een schijnhuwelijk onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

Het huwelijksinstituut raakt immers de openbare orde.

Bovendien is de kritiek op de toepassing van 3° van artikel 74/14 niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu deze beslissing ook is gebaseerd op 4°, vermits de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek.

Terwijl, intussen de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten verstreken is en de verzoekende partij ook om deze reden geen belang heeft bij deze kritiek.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.1.3.1. Artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;"

De verzoekster stelt dat zij een beroep bij de Raad heeft ingediend tegen de beslissing van 12 juni 2014 tot intrekking van het recht op vestiging en tegen het daarop volgende bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zij meent dat uit artikel 39/79, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet, dat de gevallen bepaalt waarin geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd, volgt dat er *a fortiori* ook geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd gedurende een nog hangende beroepsprocedure tegen een beslissing tot intrekking van een recht op vestiging en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich bij het afgeven van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig kan beroepen op het feit dat de verzoekster het bevel van 12 juni 2014 niet heeft uitgevoerd, nu de tenuitvoerlegging van dit laatste bevel rechtens niet afdwingbaar is.

De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat ten aanzien van haar een beslissing tot intrekking van haar recht op vestiging werd genomen en dat zij bij de Raad geen beroep hangende heeft tegen een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht of beëindiging van het verblijf, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, waarin een dergelijke intrekkingsbeslissing niet wordt vermeld. Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet somt op een limitatieve wijze op welke beroepen van rechtswege schorsend zijn. Een beslissing tot intrekking van een recht op vestiging valt hier niet onder. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet enkel inhoudt dat tijdens het onderzoek van de beroepen tegen de erin opgesomde beslissingen geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd. Nu de bestreden beslissing *in casu* niet met zich brengt dat de verzoekster gedwongen van het grondgebied wordt verwijderd kan dan ook, daargelaten de vraag of deze bepaling kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, geen schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 39/79, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de verzoekster werd ingetrokken op 12 juni 2014 en dat deze beslissing haar ter kennis werd gebracht op 7 oktober 2014, zodat “(d)e maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (...) ruimschoots overschreden (is)”. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt verminderd. De verzoekster is immers een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, nu de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 1 oktober 2013 haar huwelijk met een Belgisch onderdaan heeft vernietigd als schijnhuwelijk en de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2014, dat haar werd betekend op 7 oktober 2014. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)”

*3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)”*

Te dezen voert de verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet dienstig kon steunen op de niet-uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2014, aangezien de gedwongen tenuitvoerlegging van dit bevel van rechtswege geschorst is in toepassing van artikel 39/79, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet. Zij kan evenwel niet worden gevolgd nu, zoals *supra* onder punt 3.1.3.1. uiteengezet, het beroep tegen de beslissing van 12 juni 2014 tot intrekking van een recht op vestiging geen van rechtswege schorsende werking heeft. Aldus toont de verzoekster niet aan dat het bestreden bevel met schending van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet werd genomen.

De bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoekster een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid en 2) dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2014, haar betekend op 7 oktober 2014. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om het verminderen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of er voldoende gegevens voorhanden zijn om *“de drastische conclusie te verantwoorden dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde zou opleveren”*, geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Aldus wordt de schending van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet op ontvankelijke wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het eerste middel en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het hoorrecht *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“2.2.3.1. NOPENS DE OMVANG VAN HET HOORRECHT

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk

proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu ligt een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn om het grondgebied te verlaten (samen met een inreisverbod).

Dit bevel om het grondgebied te verlaten voorziet in de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (waaraan krachtens art. 74/11 Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gekoppeld), zodat dit bevel als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan, en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34)

Bij gebrek aan enige formele wetgeving terzake zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan (zie de rechtspraak onder “3.2” geciteerd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27.08.14 (RvV 147 970/II):

- De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend;*

Zoals hoger reeds aangegeven is het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten zulke maatregel:

- De bijlage 13 verplicht verzoekster om België te verlaten, zonder enige termijn om het grondgebied te verlaten, terwijl de tenuitvoerlegging van het bevel gepaard gaat met de onmogelijkheid gedurende vier jaar zich nog in de Schengenzone te begeven, gelet op het haar betekende inreisverbod;*
- Het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is o.a. gesteund op de stelling dat verzoekster een gevaar zou vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid;*

De voorwaarden voor de toepassing van het hoorrecht zijn m.a.w. onbetwistbaar vervuld.

2.2.3.2. EERSTE SCHENDING VAN HET HOORRECHT

In casu kon verzoekster (of haar raadsman) volgende informatie verstrekken hebben :

- het schijnhuwelijk waarvan sprake werd aangegaan op 14 mei 2014, d.i. meer dan 10 jaar geleden, zodat dit huwelijk thans bezwaarlijk nog als een voldoende en actuele indicatie kan worden beschouwd om een gevaar voor de openbare orde te weerhouden;*
- uit het vonnis inzake schijnhuwelijk blijkt dat verzoekster het schijnhuwelijk heeft afgesloten onder invloed van E. H. (...) (welke verzoekster in de prostitutie heeft gedwongen en haar inkomsten opeiste), nadat verzoekster een aantal malen bij politiecontroles in het prostitutiemilieu was aangehouden en gearresteerd;*
- dat de echtscheiding tussen verzoekster en dhr. A. (...) reeds werd uitgesproken in 2008;*
- dat verzoekster niet strafrechtelijk vervolgd werd en haar derhalve geen straf werd opgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat de Procureur van oordeel is dat er geen gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid kan worden weerhouden;*
- dat verzoekster inmiddels ca. 15 jaar op Belgisch grondgebied verblijft, waarvan 10 jaar legaal, zonder één strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen;*

Verzoekster kon m.a.w. voor de totstandkoming van de bestreden beslissing nuttige en relevante informatie aangereikt hebben welke de appreciatie van de Staatssecretaris kon hebben beïnvloed m.b.t. het gevaar voor de openbare orde dat in haren hoofde werd weerhouden.

Verzoekster werd niet gehoord, evenmin werd zij ooit uitgenodigd om zich haar standpunt uiteen te zetten en/ of haar opmerkingen te formuleren m.b.t. de stelling van de Staatssecretaris dat zij een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid zou zijn.

2.2.3.3. TWEEDE SCHENDING VAN HET HOORRECHT IUO. ART. 8 EVRM IUO. ART. 74/ 13 VREEMDELINGENWET

Verzoekster werd evenmin de kans geboden om toelichting te verschaffen nopens haar huidige situatie.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt hetvolgende:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster heeft thans reeds gedurende meer dan 2 jaar een relatie met dhr. R. M. (...); verzoekster en dhr. M. (...) zijn zinnens hun relatie te officialiseren wanneer het echtscheidingsvonnis van dhr. M. (...) zal overgeschreven zijn.

Ten bewijze van hun relatie worden volgende stukken bijgebracht (stuk 3):

- Verklaring van dhr. M. (...) dd. 1 augustus 2015 (met bijhorende e-mail);
- Foto's van dhr. M. (...) en verzoekster uit 2013;
- Korte selectie van de gesprekken via VIBER uit juli 2015;
- Dhr. M. (...) is desgevallend bereid een en ander onder ede te verklaren;

Verzoekster werd niet in de gelegenheid gesteld om deze informatie bij te brengen, alvorens haar het bevel (met bijhorend inreisverbod) werd afgeleverd.

De informatie m.b.t. de voorgenomen wettelijke samenwoning of huwelijk kon de appreciatie van de Staatssecretaris redelijkerwijze beïnvloed hebben.

Door de voorgenomen wettelijke samenwoning en de bestaande relatie van verzoekster te negeren (ingevolge schending van het hoorrecht), is de bestreden beslissing ook strijdig met art. 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het hoorrecht iuncto artikel 8 EVRM ;

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Gelet op het tijdsverloop in onderhavig dossier heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verbleef, kon niet anders dan weten dat haar verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij voert geen elementen aan die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet bekend zijn.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een relatie met een Belgische onderdaan, laat de verwerende partij gelden dat dit element niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis werd gebracht, en dus niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien is een eventuele relatie niet van die aard dat dit element het resultaat van de bestreden beslissing kan beïnvloeden.

De verweerder laat vooreerst dat verzoekende partij de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving dient te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

“Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken”.(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008)

Het gegeven dat verzoekende partij haar intentie om te huwen/ wettelijk samen te wonen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat zij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Terwijl de verzoekende partij dit element zelfs niet heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 13.02.2015, zodat het de verwerende partij onwaarschijnlijk voorkomt dat er sprake zou zijn van een relatie. Er is in het administratief dossier geen spoor van de heer R. M. (...).

De verzoekende partij toont niet aan dat er elementen voorhanden zijn die het resultaat van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden in haar voordeel, nu er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken

voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu heeft de verzoekster op 13 februari 2015 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 9 juni 2015 onontvankelijk verklaard. Dit betekent dat de gemachtigde geen redenen heeft weerhouden om het onrechtmatig verblijf van de verzoekster te regulariseren. De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

De verzoekster laat gelden dat haar schijnhuwelijk meer dan tien jaar geleden werd aangegaan, zodat zij op heden geen actueel gevaar voor de openbare orde is, dat zij haar schijnhuwelijk heeft afgesloten onder invloed van E. A. (...), die haar eveneens tot prostitutie dwong, dat zij reeds in 2008 uit de echt is gescheiden van R. A. (...), dat zij niet strafrechtelijk werd vervolgd waaruit zij meent te mogen afleiden dat de procureur des Konings haar niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwde en dat zij inmiddels al vijftien jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, zonder één strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen.

Deze argumenten hebben betrekking op het motief van de bestreden beslissing dat de verzoekster een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid is. Gelet op wat hoger in punt 3.1.3.4. reeds werd uiteengezet, heeft de verzoekster geen belang bij haar kritiek op dit motief.

Verder voert de verzoekster een schending van het hoorrecht *iuncto* artikel 8 van het EVRM en *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan nu zij reeds gedurende meer dan twee jaar een relatie heeft met R. M. met wie zij voornemens is wettelijk te gaan samenwonen of te huwen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekster de schending inroept van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan

worden afgeleid. Dit neemt niet weg dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5601394 van 9 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, dat bij de behandeling van de verblijfsaanvraag die de verzoekster op 13 februari 2015 op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de volgende elementen werden onderzocht vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen:

“1) Hoger belang van het kind:

→ geen elementen

2) Gezin- en familieleven:

→ geen elementen

3) Gezondheidstoestand:

→ de voorgelegde medische stukken zijn opgesteld in het Italiaans en zijn niet recent. We kunnen enkel rekening houden attesten opgesteld door artsen die hun beroep in België mogen uitoefenen.”

Hierbij dient erop te worden gewezen dat de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen of tijdens de behandeling van haar aanvraag van 13 februari 2015 tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over te maken, temeer nu zij zelf in haar verzoekschrift aangeeft reeds gedurende meer dan twee jaar een relatie te hebben met haar partner. Zij heeft dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat daarmee nauw verbonden is. De verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening had moeten houden met haar relatie bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt en of het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan worden verweten hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden – gelet op het gegeven dat de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen of tijdens de behandeling van haar aanvraag van 13 februari 2015 tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alle relevante bewijsstukken inzake dit gezinsleven aan de gemachtigde over te maken –, wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen voert de verzoekster aan dat "(zij) reeds gedurende meer dan 2 jaar een relatie met dhr. R. M. (...) (heeft)" en dat "(zij) (...) zinnens (zijn) hun relatie te officialiseren wanneer het echtscheidingsvonnis van dhr. M. (...) overgeschreven (zal) zijn." De verzoekster maakt geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Evenmin toont zij met concrete gegevens aan dat zij haar voorgehouden gezinsleven met haar partner enkel in België zou kunnen verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Te dezen wordt de verzoekster, gelet op de beslissing van 12 juni 2014 tot intrekking van het recht op vestiging, geacht nooit legaal in België verbleven te hebben. Gezien het illegaal verblijf van de verzoekster blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar voorgehouden gezinsrelatie met haar partner. Gezien de procedure tot nietigverklaring van haar huwelijk wegens schijnhuwelijk die is uitgemond in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 1 oktober 2013 waarbij het huwelijk van de verzoekster en A.R. nietig werd verklaard, wist de verzoekster (of behoorde zij te weten) dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van haar gezinsleven met haar partner in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Een schending van het hoorrecht *iuncto* artikel 8 EVRM en *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN